

SULYOK VINCE

Hazád és anyanyelved

*Mi történik a nyelvvel,
a másik életből hozottal,
az anyanyelvvel,
mi történik vele évtizedek
során az idegenben,
hol ellene létezik minden,
támadja, ostromolja, rontja
minden órában rádió,
tévé, újság, reklámszöveg
s az az idegen nyelv, amelyben
benne élsz, az utca s munkahelyed
nyelve, az a szükséges, az a második,
amely talán kedves is, szép is,
de mindenképpen létfeltétele
új életednek, háznak, autódnak,
pénzednek s egyre inkább,
minden új nappal egyre inkább
az álmaidnak is, a terveidnek –
mi történik az anyanyelvvel,
a távoli múltból, a távoli
hazából magaddal hozottal
az idegen nyelvi közeg
mindennapi támadásai közepette?
Megtépázódik, szürkül, megkopik,
szavakat veszít, színt, zamatokat,
színiig telítődik idegenséggel
és süllyed, süllyed a tudattalan
mélyére, mintha feneketlen
kútba süllyedne, honnan csak a múlt
emlékei hozzák föl néhanap
a fényre, s egy-egy verssor, könyv, vagy ének...*

*Jaj annak, akit sorsa kiszakít
hazájából, anyanyelvéből,
de ezerszer jaj annak, aki kész
feledni mindkettőt; mert új hazát
s új anyanyelvet cserébe nem ad
a másik ország, ahol élsz s az új nyelv,
bárhogy betölti mindennapjaid!*

*Míg neved magyar, idegen maradsz,
míg múltad magyar, idegen maradsz,
bárhova vet a sorsod!*

Torrevieja, 1991. nov. 8.

A századvég fényében

*Még egyre itt vagyok,
Még járkálok a fényben.
Ebben az életben még egyre
jelen vagyok.
A pulzusom szabályos.
Még mindig kínzó szomjúsággal
évékelem a létet,
a tenger kék lélegzetét
s élek ebben a teljes
délszaki pillanatban,
a fények, illatok, színek
részegen örvénylő áradatában.
Még itt állok ebben a vörösen
fölparázsló nagy alkonyatban
szememben madarakkal,
virágokkal, hajókkal.
Még egyre enyém ez a part itt, –
amíg csak a rikácsoló sirályok
vissza nem hódítják maguknak
s örökre el nem veszik tőlem.
S még annyi-annyi minden
megtörténhet velem
ennek a kimúló rettenetes
századnak elképesztő, gyönyörű
és szörnyű utolsó éveiben.*

Torrevieja, 1991. nov. 5.

Fiatal halottakra emlékezve

*Tírátok gondolok ma, akik
ötvenhat véres őszén
fiatalon meghaltatok.
Elpusztulhattam volna én is
együtt veletek,
hisz veletek voltam végig!
De megmenekültem.
És élek. Még
mindig élek a fényben!
Ballagok éppen egy*

*mediterrán alkonyatban,
idegen madárral teli
tó szélében, gyűjtögetve,
mint zsugori a pénzét,
a szépség pillanatait,
mielőtt közétek
érek én is,
közétek lépek
az örök léttelenbe.*

Torrevieja, 1991. okt. 31.

Medúza-fő

*Riadt madaraiddal, ősz
menekülőben magam is
a fény után,
a fény után,
a fény után,
autózok négyezer kilométert
a nap hátráló melege nyomán
egy teraszig, mely tenyérként emel
a mediterrán part azúr vize fölé.*

*A távolban sötét halászhajó,
órája már, hogy szinte nem is mozdul,
lebeg csak, mint Medúza-fő, amely
évezredeből s mitológiákból
e mai délelőttbe visszatért,
e mai hajszolt másvilágba.*

*Medúza-fő: őszvégi tengerek
habjainak labdajátéka, süllyedsz
s emelkedsz megkövült szomorúsággal,
üres szemüregedben a halállal
s holt évezredek emlékeivel.
Süllyedsz-emelkedsz lélektelenül,
süllyedsz-emelkedsz élettelenül
s tudod már, hogy nincs más feltámadás.*

Torrevieja, 1991. okt. 16.